

Αθήνα 13 ΦΕΒ. 1990

Αριθ. Πρωτοδ. 1

Προς

τον κ. Υπουργό της Δικαιοσύνης

Ενταύθα

A. Με το υπ' αριθ. Ε.Π.31/17.1.1990 έγγραφό σας ζητείται να γνωμοδοτήσουμε στο ακόλουθο ερώτημά: " Αναφερόμενοι στο ανωτέρω υπ' αριθ.2628/19.8.1982 έγγραφό σας, φωτοαντίγραφο του οποίου επισυνάπτουμε, παρακαλούμε να μας γνωρίσετε κατά ποιά διαδικασία θα παραταθεί το ανώτατο όριο της προσωρινής κράτησης του ενός έτους, προσώπου το οποίο κρατείται στη Χώρα μας επί σκοπώ εκδόσεως για αξιόποινες πράξεις σε βαθμό κακουργήματος, τις οποίες διέπραξε στο εκζητούν κράτους, και για το οποίο, παρά το ότι έχει εκδοθεί η δευτεροβάθμια απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία διατάσσεται η έκδοσή του, δεν έχει αποφασισθεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 452 παρ.1 ΚΠΔ., αν θα εκδοθεί ή όχι, για λόγους που σχετίζονται με την άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής".

B. Πριν να απαντήσουμε στο ως άνω ερώτημα, θα πρέπει σχετικώς να επισημανθούν τα ακόλουθα:

1. Το ως άνω (στο στοιχείο A) ερώτημά σας αναφέρεται και στο υπ' αριθ.2628/19.8.1982 έγγραφο της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου (υπογραφόμενο από τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Σπ. Σταμούλη), στο οποίο αναγράφεται ότι "ο εκζητούμενος υπόκειται εις τα κατ' άρθρ.287 παραγρ.2 του ΚΠΔ. ανώτατα όρια προσωρινής κρατήσεως, εφόσον ήθελε κριθεί ότι συντρέχει εξαιρετική περίπτωση". Στο ίδιο όμως ως άνω υπ' αριθ.2628/19.8.1982 έγγραφο αναγράφεται ότι ο υπογράφων το έγγραφο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Σπ. Σταμούλης συμφωνεί με τη διατυπούμενη στην υπ' αριθ.31941/1982

αναφορά γνώμη του θέτοντος το σχετικό ερώτημα Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, προς τον οποίο και απευθύνεται το ως άνω υπ' αριθ. 2628/19.8.1982 έγγραφο (παραγγελία). Στην ως άνω υπ' αριθ. 31941/1982 αναφορά του ο θέσας το ερώτημα Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών διατύπωνε τη γνώμη ότι, για τη μετά την υπερ της εκδόσεως γνωμοδότηση του Αρείου Πάγου (κατ' άρθρ. 451 παραγρ. 2 ΚΠΔ.) και πέρα του έτους κράτησης του εκζητουμένου αλλοδαπού προς το σκοπό εκδόσεως, θα έπρεπε να εκδώσει διάταξη, (επί σχετικής αιτήσεως-αμφισβητήσεως του εκζητουμένου), με την οποία θα αποφαινόταν ότι νομίμως κρατείται ο εκζητούμενος μέχρι τη συμπλήρωση του κατά το άρθρο 6 παρ. 4 του Συντάγματος και κατά το άρθρο 287 παραγρ. 2 ΚΠΔ. ανωτάτου ορίου της προσωρινής κρατήσεως των δέκα οκτώ (18) μηνών. Πράγματι εκδόθηκε σχετικώς η υπ' αριθ. 31872/Φ.3232/6.8.1982 διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, χωρίς προηγουμένως να αποφανθεί, κατ' άρθρ. 287 παραγρ. 2 ΚΠΔ., το δικαστικό συμβούλιο. Γι' αυτό ακριβώς το ως άνω υπ' αριθ. 2628/19.8.1982 έγγραφο της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου έχει, κατά τη γνώμη μου, την παρακάτω (στο στοιχείο Ε, αριθ. 1) αναφερόμενη έννοια.

2. Υποστηρίζεται η άποψη ότι επί αιτήσεως των Ελληνικών αρχών για έκδοση ημεδαπού από ξένο κράτος, μετά την έκδοση του ημεδαπού στο Ελληνικό κράτος και εφόσον συνεχίζεται η κράτησή του στην ημεδαπή για το έγκλημα (κακούργημα) για το οποίο έγινε η έκδοση, συνυπολογίζεται για τη συμπλήρωση των κατά το άρθρο 6 παραγρ. 4 του Συντάγματος και κατά το άρθρο 287 ΚΠΔ. ανωτάτων ορίων της προσωρινής κρατήσεως (του ξένος έτους και κατά παράταση από το δικαστικό συμβούλιο ενός ακόμη εξαμήνου) ο προς τον σκοπό εκδόσεως χρόνος κρατήσεως του εν λόγω ημεδαπού στο ξένο κράτος (πρβλ. σχετικώς αποφάσεις υπ' αριθ. 37/12.12.1985 και 11/16.5.1986 του Πεντα-

μελούς και του Εννεαμελούς Πειθαρχικού Συμβουλίου του Αρείου Πάγου αντίστοιχα και υπ' αριθ. 6/10.8.1984 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών) και τούτο προφανώς κατ'εφαρμογή του άρθρου 87, παραγρ.4 Ποιν.Κωδ. και κατ'ανάλογη εφαρμογή (υπέρ του ως άνω κατηγορουμένου ημεδαπού) του άρθρου 10 του Ποινικού Κώδικα.

Γ. Μετά τις ως άνω (στο Β, αριθμούς 1 και 2) επισημάνσεις (για την ορθότητα ή μη των οποίων δεν έχουμε λόγο επί του παρόντος να λάβουμε θέση), έχουμε την τιμή να σας γνωρίσουμε ότι η γνώμη μας για το ως άνω (στο στοιχείο Α) ερώτημα είναι η ακόλουθη:

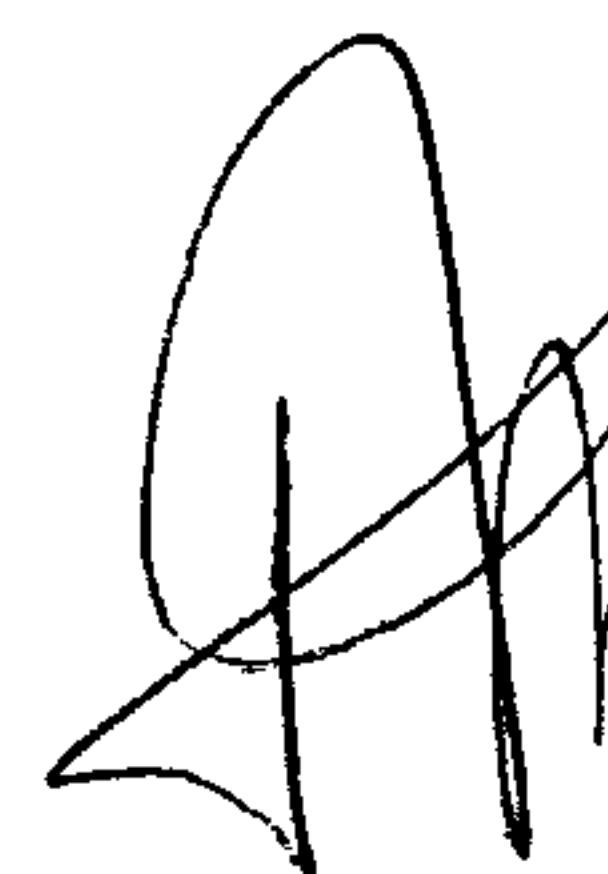
1. Η διαδικασία για την έκδοση αλλοδαπών εγκληματιών (άρθρα 436 επ.ΚΠΔ.) διαχωρίζεται σε δύο στάδια. Το πρώτο είναι το δικαστικό στάδιο, κατά το οποίο η δικαστική εξουσία αποφαινεται για τη συνδρομή ή μη των θεσπιζομένων από το νόμο προϋποθέσεων εκδόσεως, το δεύτερο είναι το διοικητικό στάδιο κατά το οποίο ο Υπουργός της Δικαιοσύνης (όταν το αρμόδιο δικαστικό συμβούλιο γνωμοδοτήσει υπέρ της εκδόσεως) αποφασίζει τελικώς αν θα εγκρίνει ή όχι την έκδοση του εκζητουμένου, κρίνων για το θέμα αυτό επί τη βάσει κριτηρίων σκοπιμότητας (πρβλ.Χ.Δέδε, Ποινική Δικονομία, έκδ.8η, 1988, σελ.513 και 519, σημ.144, πρβλ.σχετικώς και G.Levasseur-Al. Chavane, Droit pénal et procédure pénale, éditions Sirey 1977,σελ. 37, όπου δέχονται ότι "La procedure d'extradition a un caractère mixte: mi-judiciaire mi-administratif").

2. Κατά τη διάρκεια του ως άνω πρώτου δικαστικού σταδίου η σύλληψη και κράτηση του εκζητουμένου γίνεται σε εκτέλεση ενεργειών της δικαστικής εξουσίας, μέχρις ότου αμετακλήτως κριθεί δικαστικώς αν συντρέχουν ή όχι οι κατά νόμο προϋποθέσεις, για την έκδοση του εκζητουμένου. Ακριβώς γι'αυτό, κατά το πρώτο αυτό δικαστικό στάδιο την ευθύνη για τη σύλληψη και την κράτηση του εκζητουμένου έχει η δικαστική εξουσία, στην οποία παρέχεται, κατ'αρθρ.449 παρ.2 ΚΠΔ., η ευχέρεια να διατάξει και την προσωρινή απόλυση του εκζητουμένου.

ή, όπως υποστηρίζεται (μετά το νόμο 1128/1981), την απόλυση του εκζητουμένου, επιβάλλοντας παράλληλα ως περιοριστικό όρο την καταβολή εγγυήσεως (πρβλ. Αργ. Καρρά, Μαθήματα Ποινικού Δικονομικού Δικαίου, έκδ. Β, τεύχος Γ, 1986, σελ. 103/104). Αντίθετα κατά το δεύτερο διοικητικό στάδιο η κράτηση του εκζητουμένου (όταν το αρμόδιο δικαστικό συμβούλιο έχει γνωμοδοτήσει υπέρ της εκδόσεως) ενεργείται με ευθύνη και εκτιμήσεις σκοπιμότητας της εκτελεστής εξουσίας, μέχρις ότου ο Υπουργός της Δικαιοσύνης αποφασίσει αν θα διαταχθεί ή όχι η έκδοση του αλλοδαπού εγκληματία και γι' αυτό ακριβώς δεν παρέχεται πλέον εξουσία στα δικαστικά συμβούλια να αποφασίζουν την προσωρινή απόλυση (ή την απόλυση με περιοριστικούς όρους) του εκζητουμένου, ο οποίος (αν δεν υπάρχει σχετική διάταξη διεθνούς περί εκδόσεως συμβάσεως) απολύεται πλέον μόνο "αν το κράτος που το ζήτησε δεν τον παραλάβει μέσα σε δύο μήνες από τότε που κοινοποιήθηκε σ' αυτό η απόφαση του Υπουργού (της Δικαιοσύνης) για την έκδοση" (αρθρ. 452 παρ. 2 εδαφ. 2 ΚΠΔ).

3. Από όλα όσα εκτέθηκαν παραπάνω προάγεται η εκδοχή ότι η μεν κατά τη διάρκεια του πρώτου ως άνω δικαστικού σταδίου κράτηση του εκζητουμένου έχει χαρακτήρα προσωρινής κρατήσεως (με την έννοια ότι ο εκζητούμενος κρατείται προσωρινώς, μέχρις ότου γνωμοδοτήσουν υπέρ ή κατά της εκδόσεως τα δικαστικά συμβούλια), η δε κατά τη διάρκεια του δεύτερου ως άνω διοικητικού σταδίου κράτηση έχει χαρακτήρα οριστικής κρατήσεως, με την έννοια ότι στην περίπτωση αυτή η προς το σκοπό εκδόσεως κράτηση του εκζητουμένου διαρκεί μέχρις ότου αποφασίσει ο Υπουργός της Δικαιοσύνης υπέρ ή κατά της εκδόσεως και γι' αυτό έχει οριστικό χαρακτήρα (για ανάλογη διάκριση μεταξύ προσωρινής και οριστικής κρατήσεως του εκζητουμένου πρβλ. Γνωμοδ. Εισαγγ. Αρ. Πάγου Γ.Π. Χοϊδά υπ' αριθ. 43/25.8.1917, θέμις ΜΓ, σελ. 66-67, κατά την ερμηνεία διατάξεων της από 24.9.1910 συνθήκης εκδόσεως εγκληματιών μεταξύ Ελλάδος και Μεγ.

Βρετανίας).

Δ. Ενόψει και των όσων εκτέθηκαν παραπάνω, η γνώμη μου είναι ότι κατά τη διάρκεια του ως άνω δευτέρου διοικητικού σταδίου δεν είναι κατά νόμο επιτρεπτή η παρεμβολή του δικαστικού συμβουλίου για να κρίνει, κατ'ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 287 παρ.2 ΚΠΔ., αν συντρέχει "εντελώς εξαιρετική περίπτωση" για την πέρα του ενός έτους παράταση της κρατήσεως του (για κακούργημα) εκζητουμένου για ένα ακόμη εξάμηνο. Ειδικότερα:

1. Στην περίπτωση του άρθρου 287 παρ.2 ΚΠΔ. το δικαστικό συμβούλιο κρίνει αν συντρέχει ή όχι "εντελώς εξαιρετική περίπτωση" για την παράταση του χρόνου της προσωρινής κρατήσεως επί τη βάσει κριτηρίων που έχουν σχέση με τη συγκεκριμένη υπόθεση και το συγκεκριμένο κατηγορούμενο, όπως π.χ. η βαρύτητα του εγκλήματος, το είδος και η φύση της πράξεως, ο τρόπος τελέσεως, οι παρουσιαζόμενες δυσκολίες στο έργο του ανακριτή, η προσωπικότητα του δράστη, το αν είναι ή όχι ύποπτος φυγής ή το αν υπάρχει κίνδυνος να τελέσει και άλλα εγκλήματα κ.τ.λ.

2. Αντίθετα στην περίπτωση της προς το σκοπό εκδόσεως κρατήσεως του εκζητουμένου κατά τη διάρκεια του ως άνω δευτέρου διοικητικού σταδίου, αν ήταν επιτρεπτή η παρεμβολή του δικαστικού συμβουλίου για να κρίνει περί του ~~αν~~ συντρέχει ή όχι η ως άνω (στο στοιχείο α) "εντελώς εξαιρετική περίπτωση" παρατάσεως της κρατήσεως του εκζητουμένου για ένα ακόμη εξάμηνο, η κρίση αυτή, λόγω της ιδιαίτερης νομικής φύσεως της εκδόσεως, δεν θα ήταν εκ των πραγμάτων δυνατόν να περιορισθεί μόνο στα ως άνω (στο στοιχείο α) δικαστικά κριτήρια, τα οποία προϋποθέτουν ποινική υπόθεση εκκρεμή ενώπιον των ημεδαπών δικαστηρίων και των ημεδαπών δικαστικών συμβουλίων, αλλά θα συνδεόταν αναγκαστικά και αρρήκτως με εξωδικαστικά κριτήρια σκοπιμότητας, που έχουν σχέση με την αποφυγή ή μη της διατάξεως των διεθνών διπλωματικών σχέσεων της χώρας, με την εκτί-

μηση πολιτικών παραμέτρων, με την άσκηση κυβερνητικής πολιτικής κ.λ.π. (ως προς τη διαφορά των ως άνω κριτηρίων μεταξύ της προσωρινής κρατήσεως ημεδαπών και της προς το σκοπό εκδόσεως κρατήσεως αλλοδαπών εγκληματιών πρβλ. T.Vögler, Auslieferungsrecht und Grundgesetz, Berlin 1969, σελ.290-296, πρβλ. υπέρ της απόψεως αυτής κατά την Αυστριακή Ποινική Δικονομία Chr.Bertel, Grundriss des österreichischen Strafprozessrechts, Wien 1975, σελ.89, πρβλ. όμως αντιθέτως R.Linke, Grundriss des Auslieferungsrechts, Wien, 1983, σελ.76-77). Την ευθύνη όμως για τα εν λόγω κριτήρια σκοπιμότητας, κατά το δεύτερο ως άνω διοικητικό στάδιο της εκδόσεως, ο νομοθέτης θέλησε να έχει η εκτελεστική εξουσία (Κυβέρνηση και Υπουργός της Δικαιοσύνης) και όχι η δικαστική εξουσία, όπως αντιθέτως θα συνέβαινε αν το δικαστικό συμβούλιο, κατ'ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 287 παρ.2 ΚΠΔ., παρέτεινε για ένα ακόμη εξάμηνο την επί ένα έτος κράτηση του εκζητούμενου κατά το δεύτερο ως άνω διοικητικό στάδιο της εκδόσεως. Στην περίπτωση αυτή θα εμφανιζόταν το δικονομικό παράδοξο να τίθεται ως προϋπόθεση ότι ο εκζητούμενος μπορεί να κρατηθεί νομίμως μέχρι τη συμπλήρωση δέκα οκτώ (18) μηνών, αλλά παρ'όλα αυτά να απολύεται (αν δεν παραταθεί το έτος) πριν από τη συμπλήρωση του εν λόγω ανωτάτου ορίου κρατήσεως με απόφαση του δικαστικού συμβουλίου και όχι με απόφαση του Υπουργού της Δικαιοσύνης και τούτο κατά παραγνώριση της από το άρθρο 452 ΚΠΔ., τιθεμένης αρχής, ότι κατά το δεύτερο ως άνω διοικητικό στάδιο απαιτείται θετική ή αρνητική περί της εκδόσεως απόφαση του Υπουργού της Δικαιοσύνης.

Από την άποψη αυτή είναι χαρακτηριστική η ακόλουθη περικοπή αποφάσεως Γερμανικού διοικητικού δικαστηρίου, επί προσφυγής εκζητούμενου, σχετικής με την έκδοση: " Die Bundesregierung habe abzuwägen, ob sie den Interessen des Verfolgten zum Schaden der guten politischen Beziehungen zu einem anderen Staat den Vorrang geben wolle. Es handele sich deshalb bei der Bewilligung der Auslieferung um eine Entscheidung von politischem Gehalt, die der gerichtlichen Nachprüfung entzogen sei "

(πρβλ.για την περικοπή αυτή T.Vogler, ο.π., σελ. 308).

3. Το δεύτερο ως άνω διοικητικό στάδιο της εκδόσεως ο νομοθέτης θέλησε να τερματίζεται με θετική ή αρνητική περί εκδόσεως απόφαση του Υπουργού της Δικαιοσύνης (πρβλ.σχετικώς άρθρ.425 ΚΠΔ.) και συνεπώς θα ήταν αντίθετο προς την ως άνω νομοθετική βούληση αν γινόταν δεκτό, ότι η περάτωση του ως άνω δευτέρου διοικητικού σταδίου της εκδόσεως μπορεί να επέλθει με απόφαση (βούλευμα) του δικαστικού συμβουλίου, στην περίπτωση που το δικαστικό συμβούλιο, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 287 παρ.2 ΚΠΔ., αποφαινόταν ότι δεν συντρέχει "εντελώς εξαιρετική περίπτωση" να παραταθεί για ένα ακόμη εξάμηνο η κράτηση του εκζητούμενου και συνεπώς ότι συντρέχει περίπτωση να απολυθεί ο εκζητούμενος, χωρίς προηγούμενη θετική ή αρνητική περί εκδόσεως απόφαση του Υπουργού της Δικαιοσύνης. Τέτοιο ζήτημα βέβαια δεν ανακύπτει σε μερικές χώρες, στις οποίες ο νομοθέτης με ρητές νομοθετικές διατάξεις έχει θεσπίσει ότι η δικαστική εξουσία δεν γνωμοδοτεί απλώς, αλλά αποφασίζει για την έκδοση ή μη του εκζητούμενου αλλοδαπού στο ξένο κράτος (πρβλ.σχετικώς G.Stefani-G.Levasseur, Du role de l'autorité judiciaire dans la procédure d'extradition passive, Paris 1966, σελ. 228 επ.).

4. Ζητήματα σχετικά με τη διάρκεια της κρατήσεως εκζητούμενων αλλοδαπών έχουν γεννηθεί και σε άλλες γώρες. Έτσι π.χ.στην περίπτωση που αναφέρονται τα ως άνω (στο στοιχείο Β, άριθ.2) έγγραφα, ο ημεδαπός που εκδόθηκε στην Ελλάδα από την Ιταλία είχε κρατηθεί στην Ιταλία προς το σκοπό εκδόσεως περισσότερο από εννέα (9) μήνες. Επίσης στη Γερμανία αναφέρονται περιπτώσεις, κατά τις οποίες η προς το σκοπό εκδόσεως κράτηση εκζητούμενων αλλοδαπών (μετά την υπέρ της εκδόσεως δικαστική απόφαση) διήρκεσε περισσότερο από ένα έτος, ο δε Vogler γράφει σχετικώς τα εξής:"Die Praxis bietet Beispiele dafür, dass zwischen der Zulässigkeitsentscheidung und dem Auslieferungsvollzug in Ausnahmefällen Zeiträume von mehr als einem Jahr liegen Können" (Vogler, ο.π. σελ.296).Είναι πάντως χαρακτηριστικό ότι στη Γερμανία, για ανάλογες περιπτώσεις κρατήσεως εκζητου-

μένων προς το σκοπό εκδόσεως σε ξένα κράτη, ο Theo Vogler στο βιβλίο του "Auslieferungsrecht und Grundgesetz", Berlin 1969, δέχεται ότι, παρόλο που ο Γερμανικός περί εκδόσεως νόμος (Deutsches Auslieferungsgesetz) δεν περιέλαβε (όπως είχε προταθεί στις προπαρασκευαστικές εργασίες της συντάξεώς του) ανώτατο χρονικό όριο για την προς το σκοπό εκδόσεως κράτηση του ειζητουμένου αλλοδαπού εγκληματία (πρβλ. T. Vogler, ο.π. σελ. 290, σημ. 176), δεν μπορούν να έχουν ανάλογη εφαρμογή για τη διάρκεια της κρατήσεως του ειζητουμένου οι περί προσωρινής κρατήσεως (ή αντικαταστάσεώς της με περιοριστικούς όρους) και ανωτάτων ορίων προσωρινής κρατήσεως διατάξεις της Γερμανικής Ποινικής Δικονομίας των παραγράφων 116 και 120 έως 122 και τούτο, όπως υποστηρίζει, λόγω της διαφοράς των προϋποθέσεων και του σκοπού των διατάξεων αυτών σε σχέση με τις προϋποθέσεις και το σκοπό της κρατήσεως του ειζητουμένου αλλοδαπού στο δίκαιο της εκδόσεως (πρβλ. T. Vogler, ο.π., σελ. 286 επ., 290 επ. και 339-340, πρβλ. σχετικώς υπέρ της απόψεως αυτής κατά την Αυστριακή Ποινική Δικονομία Chr./Bertel, ο.π., σελ. 89, πρβλ. όμως αντιθέτως R. Linke, ο.π., σελ. 76-77).

5. Τέλος θα πρέπει απλώς να μνημονεύσουμε ότι, καθόσο γνωρίζουμε, το υπό κρίση επίμαχο θέμα (του αν δηλαδή το δικαστικό συμβούλιο, κατ'ανάλογη εφαρμογή του άρθρ. 287 παρ. 2 ΚΠΔ., έχει ή όχι δικαιοδοσία να αποφανθεί για την παράταση ή μη της προς το σκοπό εκδόσεως κρατήσεως του ειζητουμένου) έχει αχθεί μια φορά ενώπιον δικαστικού συμβουλίου και έχει λυθεί αποφαιτικώς (πρβλ. σχετικώς Συμβ. Εφ. Αθ. 12/1987, Ποιν. Χρ. ΑΖ, 1005).

Ε. Τα όσα αναπτύχθηκαν παραπάνω στο στοιχείο Δ (αριθ. 1 έως 5) δεν έρχονται σε αντίθεση με όσα εκτέθηκαν παραπάνω στο στοιχείο Β (αριθ. 1 και 2) και τούτο για τους εξής λόγους:

1. Στην ως άνω (στο στοιχείο Β, αριθ. 1) περίπτωση δεν ειδόθη βούλευμα του δικαστικού συμβουλίου για την πέρα του έτους παράταση της προς το σκοπό εκδόσεως κρατήσεως του ειζητουμένου αλλοδαπού, κατ'άναλογο εφαρμογή του άρθρ. 287 παρ. 2 ΚΠΔ., αλλά ο Εισαγγελέας Εφετών Αθηνών με την υπ'αριθ. 31872/ΦΕ3232/6.8.1982 διάταξή του αποφάνθηκε ότι ο (για κακούργημα) ειζητούμενος αλλοδαπός νομίμως κρατείται προς το σκοπό εκδόσεως, μέχρι συμπληρώσεως του κατά το άρθρο 6 παρ. 4 του Συντάγματος και το άρθρ. 287 παρ. 2 ΚΠΔ. χρονικού ορίου των δέκα οκτώ (18) μηνών. Αυτές όμως οι Εισαγγελικές διατάξεις δεν έχουν την έννοια ειτελεστού (ποινικού) τίτλου, ούτε

έχουν την έννοια ότι ο εκζητούμενος κρατείται εφεξής επί τη βάσει των εν λόγω Εισαγγελικών διατάξεων, οι οποίες έχουν απλώς διαπιστωτικό χαρακτήρα, διαπιστώνουν δηλαδή ότι ο εκζητούμενος νομίμως κρατείται, αφού δεν αποφάσισε ακόμη ο Υπουργός της Δικαιοσύνης υπέρ ή κατά της εκδόσεως του εκζητουμένου και συνεπώς δεν παρήλθε ακόμη η κατ'άρθρ.452,παρ.2, εδαφ. 2 ΚΠΔ, δίμηνη προθεσμία, μετά την πάροδο και μόνο της οποίας απολύεται ο εκζητούμενος.

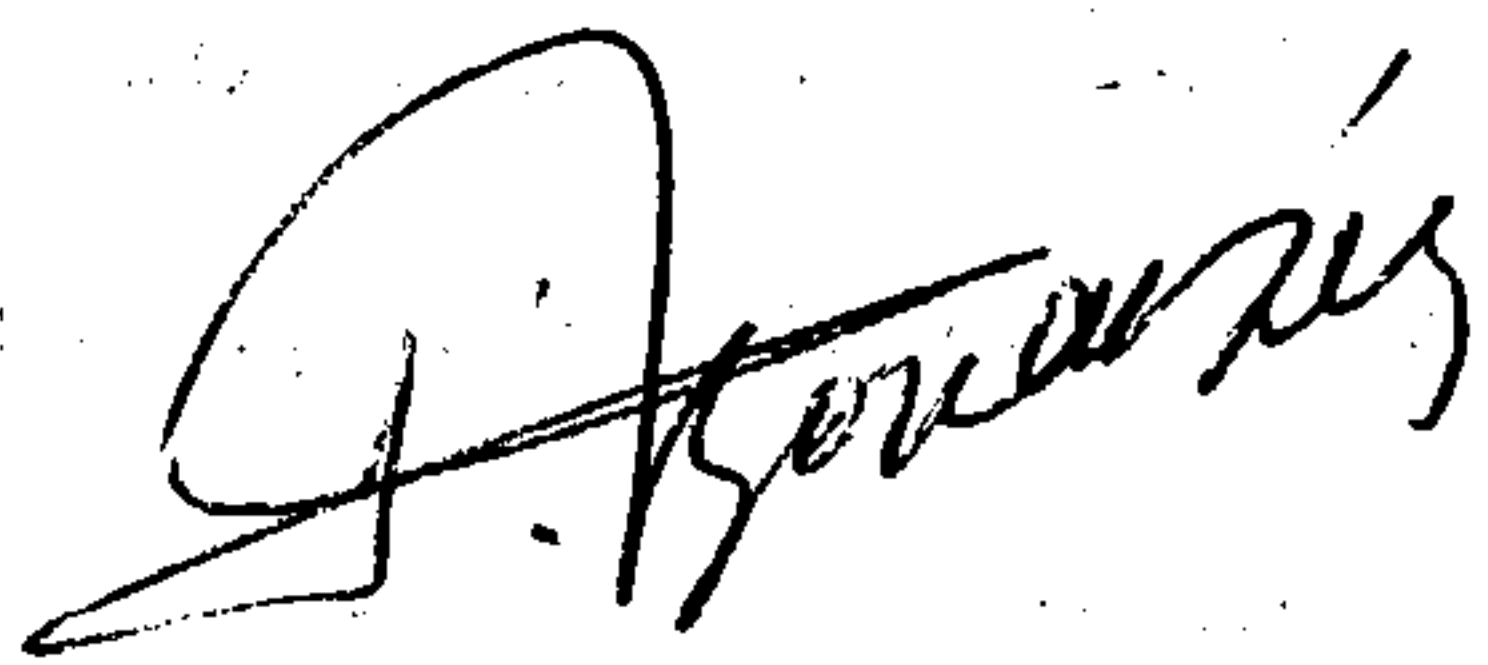
2. Στην ως άνω (στο στοιχείο Β, αριθ.2) περίπτωση πρόκειται για ημεδαπούς, οι οποίοι εκδόθηκαν στην Ελλάδα από άλλο κράτος και οι οποίοι είναι κατηγορούμενοι κατά τους Ελληνικούς νόμους ενώπιον των ημεδαπών δικαστικών αρχών και πρόκειται να κριθούν ή να δικασθούν από τα ημεδαπά δικαστικά συμβούλια ή δικαστήρια για αξιόποινες πράξεις που φέρονται ότι έχουν διαπράξει. Είναι συνεπώς προφανής η διαφορά των περιπτώσεων αυτών από την προκείμενη περίπτωση της προς το σκοπό εκδόσεως κρατήσεως του εκζητουμένου αλλοδαπού, ο οποίος, αν τελικώς εκδοθεί, θα κριθεί και θα δικασθεί από τα δικαστικά συμβούλια και τα δικαστήρια του κράτους, στο οποίο θα εκδοθεί και σύμφωνα με τους νόμους του εν λόγω κράτους.

ΣΤ. Για όλους τους παραπάνω λόγους το ως άνω (στο στοιχείο Α) ερώτημα (το οποίο αναφέρεται και στο ως άνω στο στοιχείο Β, αριθ.1, υπ'αριθ.2628/19.8.1982 έγγραφο της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου), στηρίζεται στην εσφαλμένη, κατά τη γνώμη μου, προϋπόθεση ότι έχει ανάλογη εφαρμογή το άρθρο 287 παραγρ.2 ΚΠΔ. για την παράταση της προς το σκοπό εκδόσεως κρατήσεως του εκζητουμένου αλλοδαπού. Ενόψει συνεπώς του ως άνω ισχύοντος νομικού καθεστώτος, διαφορετική ρύθμιση του θέματος μόνο με νέες νομοθετικές διατάξεις, κατά τροποποίηση των ως άνω ισχυουσών, μπορεί, κατά τη γνώμη μου, να επέλθει.

Ζ. Όλα όσα εκτέθηκαν παραπάνω (στα στοιχεία Α έως

ΣΤ) είναι άσχετα με το ζήτημα, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο της προκείμενης γνωμοδοτήσεως, για το αν και ποιά προστασία μπορεί να έχει, ως προς τη διάρκεια της κρατήσεώς του, ο προς το σκοπό εκδόσεως κρατούμενος αλλοδαπός κατά το ως άνω δεύτερο διοικητικό στάδιο (πρβλ. σχετικώς για τα ανακλύπτοντα και στη Γερμανία ανάλογα νομικά και θεωρητικά προβλήματα το ως άνω βιβλίο του T. Vogler, Auslieferungsrecht und Grundgesetz, Berlin, 1969).

Ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Γεώργιος Πλαγιαννάκος